

Nr. 7 - 1961

IDAR KRISTIANSEN:

FIRE DIKT

Siste journal —

Forferdelig er dette
villdyr av et hav
som reiser seg mot månen
og slikker stjernene
med fuktige tunger av salt
Forferdelig er dette
dyr som brøler
med lunger av bek og glefser
mot våre hjerter
Forferdelig
er dette at der inne hvor kysten
mørkner er alle dører stengt
for ropene i vårt blod er alle øyne
vendt bort fra rakettene som møter
fallende stjerner møter dem
og dør

Nediset
satte vi kurs for tryggheten
med kostbar fangst vår rikdom
fra farlige dyp fra nattens
nordlige avgrunn
Før vi var nitti
kvartmil av kysten ante vi
våre kvinners varme så vi alt
våre barns øyne
Men forlengst er vår siste
rakett avfyrt vårt håp
skyllet overbord
Og dyret
flekker sin sultne tanngard
i triumf

Intermesso —

Den store vinden nærmet seg
forsiktig
havet som nakent strakte seg i kveldsol

og strøk forsiktig over vannets glatthet
og strøk forsiktig om og om igjen
til havet lot seg vekke av sin slummer
og dirret langsomt —

Og tusen ganger favntok vinden havet
mellom kveld og gry
i stadig større, mørkere ekstase
Og bølgene ble krappe meget krappe
og hissige
hissig som et hat ble vindens favntak
til begge gynget mellom bunn og sky
i samme ville rytme, samme takt —

(Men havets dyp
og dypets dunkle gleder bak en tangskog
kan bare den få del i som vil synke
og overgi sitt vesen
og sitt navn)

Ved gry dro vinden seg forbitret ut mot vest
og solens øye
fant havet sovende, et nakent hav
som ennå bølget svakt

anspent —

Inatt er jeg rede —

Inatt vil jeg være et stykke
ensom natur
i mørke og regn.
Er ikke også dette en lykke:
å søke et fremmed ansikt
i Jomfruens tegn?

Inatt vil jeg legge meg ned
i det regnvåte lynget
og lytte mot Gud.
Inatt vil jeg høre det evige synge
og motta et bud.
Inatt er jeg rede. Inatt er jeg
ødemark-tyst.
Så synker det kanskje et frø av
en stjerne
ned i Hans muld — mitt bryst.

Ti år er gått

Den gang Du dro, var jeg en yngling: Atten
fordrømte år! O Du min rene tro,
min ungdoms kjære! Fra Ditt hjerte slo
ømt liv mot meg. Men skjult i sommernatten
bak mørke stammer ventet han som visste
at Du var hans, og måtte komme. Venn,
jeg vet Du meget nødig ga Deg hen
til ham som altfor tidlig ble den siste.

Men da Du gikk, gråt gresset under Dine
små bleke føtter. Ja, selv stener dugget
da han fra stranden løftet Deg ombord.

Ti år er gått. Du ble hans konkubine
for evighet. Jeg favnet andre. Vugget
små barn. Og sang — med munnen full av jord.